

platného v době, kdy se ono usnesení stalo, — zapotřebí schválení zemským výborem, jak to správně odůvodnil již odvolací soud. Jest proto souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že k rozhodnutí o žalobním nároku, pokud ovšem byl předmětem odvolání, bude především zjistiti, zda v době výpovědi tu byly pro zrušení žalobcova služebního poměru důvody žalovanou obcí tvrzené, a, pakli ano, uvážiti, zda zjištěné důvody jsou podle povahy věci zvláště důležité. Žalobce se sice snaží v rekursu dovoditi, že není vůbec třeba prováděti důkazy o okolnostech žalovanou obcí tvrzených, ježto prý lze již podle stavu spisů rozhodnouti, že tu nebylo důležitých důvodů pro zrušení služebního poměru. Ale tyto jeho vývody neobstojí, protože nejsou budovány na předpokladech, nižšími soudy zjištěných, nýbrž jen na vlastních žalobcových úvahách o okolnostech ve sporu dosud neprobraných. Bude-li prokázán nějaký zvláště důležitý důvod k výpovědi, jest považovati výpověď za účinnou a služební poměr za zrušený, ale teprve od uplynutí zákonné lhůty výpovědní, po kterou žalobci přísluší ještě nárok na plat. Kdyby však takové důvody nebyly prokázány, neměla by výpověď účinnosti, služební poměr by trval dále a bylo by podle toho znova rozhodnouti o žalobním nároku, pokud byl předmětem odvolání.

Čís. 12006.

Byla-li žaloba o rozvod manželství podána před 1. listopadem 1930, nelze použití prvního odstavce § 100 j. n. v doslovu zákona ze dne 1. července 1930, čís. 130 sb. z. a n., nelze-li z přednesu žalobce po 1. listopadu 1930 vyvoditi, že odůvodnil místní příslušnost dovolaného soudu poukazem na nový doslov § 100 j. n. se zřetelem na své domovské právo v obvodu dovolaného soudu.

(Rozh. ze dne 20. října 1932, R II 339/32.)

Žalobkyně odůvodňovala příslušnost krajského soudu v Olomouci pro žalobu o rozvod manželství od stolu a lože předpisem § 100 j. n., poukazujíc k tomu, že ona i její žalovaný manžel jsou čl. státními občany a že žalovaný bydlí v Německu, kdežto ona sama má prý stále bydliště v Mohelnici. Námitce místní nepřislušnosti s o u d p r v é s t o - l i c e vyhověl a žalobu odmítl, ježto žalobkyně měla v době podání žaloby obecnou soudní příslušnost v cizině (v Norimberku), kde měl žalovaný řádné bydliště. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Oběma nižšími soudy bylo souhlasně uznáno, že místní příslušnost krajského soudu v Olomouci pro tento spor nelze opíratí o předpis § 100 j. n. v doslovu zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., takže tato otázka byla již rozřešena konečně. Rekursní soud však přes to za-

mítl námitku místní nepřislusnosti soudu a své rozhodnutí odůvodnil v podstatě tím, že dnem 1. listopadu 1930 nabyl účinnosti nový zákon ze dne 8. července 1930, čís. 130 sb. z. a n., jenž ve čl. II. čís. 2. stanovil, že žaloby proti příslušníkům československého státu o rozvod manželství lze v tuzemsku podati za podmínek tam uvedených u soudu, v jehož obvodu jest obec, ve které mají obě strany nebo některá z nich právo domovské, že žalobkyně, která měla ještě v době, kdy tento nový zákon nabyl účinnosti, domovské právo v obci K. v obvodu krajského soudu v Olomouci, mohla odůvodniti místní příslusnost soudu poukazem i na jiný důvod příslusnosti, než uvedla v žalobě, tudíž i na nový doslov prvního odstavce § 100 j. n., a že to i učinila tím, že opírala místní příslusnost soudu o ustanovení § 100 j. n. i potom, když nabyl účinnosti zákon čís. 130/1930 sb. z. a n. Stěžovatel právem napadá předpoklad rekursního soudu, že žalobkyně za účinnosti zákona čís. 130/1930 sb. z. a n. odůvodnila místní příslusnost krajského soudu v Olomouci poukazem na nový doslov prvního odstavce § 100 j. n., vytýkáje mu rozpor se spisy. V žalobě, podané dne 18. prosince 1929 a pak i ve sporu odůvodnila žalobkyně místní příslusnost krajského soudu v Olomouci poukazem na § 100 j. n. a tvrzením, že žalovaný bydlí v Německu a žalobkyně v Mohelnici a že jsou oba československými státními občany. Jak plyne ze spisů, bylo po dnu 1. listopadu 1930, kdy nabyl účinnosti zákon čís. 130/1930 sb. z. a n., konáno v tomto sporu jen jediné ústní jednání dne 17. září 1931. Při tomto ústním jednání přednesl zástupce žalovaného, že se strany staly mezitím státními občany v Německu, a prohlásil, že trvá na námitce nepřislusnosti soudu. Žalobkyně na to svým zástupcem odpověděla, že ještě neobdržela úřední uvědomění o tom, že jí bylo uděleno státní občanství v Bavorsku a že ztratila domovské právo v obci K., ale z jejího tehdejšího přednesu nelze nijak vyčísti, že odůvodnila místní příslusnost krajského soudu v Olomouci poukazem na nový doslov § 100 j. n. se zřetelem na své domovské právo v obci K. Ostatně by se byla žalobkyně ani nemohla při ústním jednání, konaném dne 17. září 1931, důvodně dovolávati svého domovského práva v obci K., ježto podle úředního sdělení okresního úřadu v Z. ze dne 29. října 1931 jsou obě strany již od 10. srpna 1931 německými státními příslušníky. Ale žalobkyně sama zastávala ještě ve svém rekursu podaném dne 4. června 1932 stanovisko, že příslusnost soudu jest posuzovati podle starého doslovu prvního odstavce § 100 j. n. a odůvodňovala to výslovně tím, že měla obecný soud v Mohelnici, kde prý měla stálý pobyt. V důsledku tohoto svého stanoviska se také domáhala v podáních na č. l. 118 a 122 (ovšem opožděně až po skončeném jednání v první stolici), by byla žaloba postoupena krajskému soudu civilnímu v Praze podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. Z toho jest tedy zřejmé, že se žalobkyně v řízení v první stolici nejen nedovolávala nového doslovu prvního odstavce § 100 j. n. k odůvodnění místní příslusnosti soudu, nýbrž, že ani nenaznačila, že by se místní příslusnost soudu měla posuzovati podle jejího domovského práva v obci K. Rozhodnutí rekursního soudu tudíž neobstojí již z uvedeného důvodu a není ani třeba obíratí se otázkou, zda předpisy o soudní příslusnosti mají zpětný účinek, čili nic.